

Йордан Матеев
Брилянти за Ева

Издателят Боян Кръстев беше толкова ядосан, че нямаше думи да изрази възмущението си. Почервенял от гняв, той си наля два пръста уиски в кристалната чаша, поглъщайки питието си на един дъх. Трябваше да измисли нещо и да се отърве час по-скоро от тази алчна жена, иначе целият му труд щеше да отиде на вятъра.

Дълго мисли как да постъпи и най-накрая го осени идея. Той заряза бутилката „Паспортс“, грабна слушалката на телефона, набирайки номера на един от авторите си.

— Здравейте, приятелю — каза бодро на човека от другия край на линията. — Какво ще кажете, ако се срещнем и си поговорим за малко? Да, точно така, ще ви чакам в нашето кафене...

След десет минути беше кръстосал крака в бар „Екзотика“ и сърбаше от чаша черно кафе. Трябваше да е на трезва глава за предстоящия разговор.

— Познавате ли Ева Данева? — попита младият писател, който с благоговение го наблюдаваше как пие от ароматната течност. — Една такава атрактивна дама, съпруга на покойния вече Борис Данев?

— Та кой не познава класика, господин Кръстев! — възкликна ентусиазирият автор. — Чел съм всичките му книги до една...

— Зная, зная... — махна отегчено с ръка издателят. — Но мен ме интересува дали познавате жена му...

— О, нямам честта!

— Не е особена чест, драги. Но дамата има някои претенции относно авторските права на споминалия се съпруг, бих ли могъл да ви помоля за една малка услуга?

— На вашите услуги съм, господине.

Боян Кръстев отпи замислено от кафето си. Беше около шейсетгодишен с младолико за възрастта си лице. Когато се замислеше придобиваше мефистофелски вид.

— Вижте, млади човече, приготвил съм й един подарък като компенсация. Бихте ли се съгласили да й го отнесете? Напоследък не си говорим, иначе не бих ви ангажирал за тази дребна услуга...

— С удоволствие, господин Кръстев. Ще се радвам да го сторя!

Издателят бръкна в джоба на скъпото си палто, подавайки му с равнодушен вид миниатюрна кутийка с тъмен цвят. Постави я небрежно на плота на масичката.

— Това е подаръкът ми за вдовицата. Отнесете й го, моля.

Писателят, който се казваше Валентин Манолов, взе пратката и с грейнало от радост лице, че може да бъде полезен, отпраши към адреса

на починалия класик.

На втория етаж, в старата кооперация, вратата му отвори миловидна брюнетка по пеньоар и с едва загатнат грим на лицето. Въпреки това изглеждаше много привлекателна и съблазнителна.

Манолов се представи; обясни по чия заръка идва и ѝ показа кутийката с тайнствения подарък.

Ева Данева го покани в апартамента. Беше подредено, уютно и мирише на току-що смляно кафе. Пеньоарът също се беше разтворил дискретно, показвайки две хубави крачета.

Размекнат, писателят не знаеше къде да се дене.

Младата жена запърха кокетно с мигли и го попита дали не иска кафе.

Той ѝ каза, че желае само чаша вода.

— Благодаря ви — прошепна, докато отпиваше притеснено от донесената му чаша, а хубавата Ева нетърпеливо разтваряше подаръка на господин издателя.

Внезапно тя извика от изумление.

Валентин Манолов се задави за миг, но след това преглътна успешно, докато наблюдаваше дребните бляскави камъчета в ръцете на домакинята.

— Но за Бога, това са брилянти! Има още доста! Боян си е изгубил ума!

В същия миг на вратата се позвъни настоятелно и красивата Ева, наследница на авторските права на непрежалимия класик, изтича да отвори.

— Полицейска проверка! — прозвуча солиден мъжки глас и строг инспектор с двама униформени полицаи нахлу при смаяния писател. — Имаме сигнал за кражба на скъпоценности, моля документите ви за самоличност, младежо! — нареди с метални нотки в тембъра блюстителят на реда.

Писателят, който беше написал пет криминални романа в творческата си кариера, знаеше какво означава всичко това и безропотно се подчини. Инспекторът почти не погледна личната му карта, а се съсредоточи върху брилянтите в кутийката.

— Я виж ти! — възкликна той. — Преди известно време беше обран бижутериен магазин и от трезора му са изчезнали точно такива брилянти! Откъде ги имате?

Тъмнокосата Ева се разплака, а младият автор на детективски мистерии, пелтечейки предаде каква е била молбата на Боян Кръстев.

Плешивият инспектор с тясно мише лице набра веднага мобилния номер на издателя Кръстев, изслуша го и отсече:

— Лъжете, млади човече! Никой никога не ви е давал тези камъни! С дамата сте обвинени в тежко углавно престъпление. Съветвам ви да не увъртате пред органите на реда, а чистосърдечно да си признаете греховете.

— Но, моля ви, аз...

— Арестувайте ги! — изфуча афектираният полицай и двамата му подчинени мигом ги оковаха и помъкнаха към полицейската кола на улицата.

След като престояха двайсет и четири часа в участъка, полицейският инспектор ги викна в кабинета си. Изглеждаше мрачен и сконфузен. Двамата обвиняеми потръпнаха в зловещи предположения.

— Станала е грешка — с неохота изсумтя служителят. — Арестувахме истинския виновник, вие сте свободни.

— Но как?! Кой беше виновният?! — попитаха почти в един глас двамата бивши заподозрени.

Инспекторът бръкна в чекмеджето на бюрото си, извади оранжева запалка и запали евтина цигара.

Беше в лошо настроение, но им даде отговор:

— Брилянтите за Ева бяха фалшиви. Стопроцентови стъкълца! Притиснахме издателят Боян Кръстев и той си призна, че е искал да натопи Ева Данева за кражбата на скъпоценностите. Мотивът му — вдовицата да не го притиска повече за авторските права на съпруга си Данев. Но той се кълнеше и за друго...

— За какво? — запита по-хладнокръвният Манолов.

— Че е изпатил истинска стока, а не някакъв фалшификат.

— Нима, господин инспекторе?! — възкликна потресената вдовица.

— Да, именно. А сега си вървете. Ще го притиснем и ще открием оригиналите.

— Но защо, за Бога, мислите, че той е крадецът? — полюбопитства упорито писателят.

— Елементарно просто, младежо. Иначе откъде щеше да знае за извършения обир?

Данева и Манолов се озоваха пред полицейския участък. Денят беше лазурен и слънчев; двамата с облекчение си стиснаха ръцете за сбогом.

Когато вдовицата се скри от погледа на Манолов, подсвирквайки под носа си, той се върна обратно в бар „Екзотика“. Поръча си бутилка

минерална вода, смигвайки на бармана.

— Пазите ли това, което ви оставих? — попита го безгрижно. — Благодаря ви — додаде, когато онзи му връчи пакетчето. — Наистина, много съм ви задължен!

Изпи си набързо горнобанската вода и с радостен вид напусна заведението.

По-късно, вкъщи, разопакова пакетчето и от него изпаднаха шепа брилянти, в чиято автентичност не се съмняваше, тъй като сам ги беше подменил с фалшификатите. Беше заменил брилянтите още когато Кръстев му беше обърнал гръб, за да си върви, а за кражбата знаеше, защото самият той беше крадецът; беше заплатил с брилянтите издаването на петте си романа. А сега щяха да му послужат и като заслужен хонорар; нека изиграният издател сам се оправяше с ченгетата.

А за красивата вдовица в главата му се въртяха някои пикантни планове, но те не бяха за ушите и очите на никого...

гр. Варна
7 декември 2007 година

КРАЙ

© 2007 Йордан Матеев

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4502>]